

Een nieuwe naam

‘Hoe laat is het?’ vroeg Bram toen het donker begon te worden.

‘Acht uur.’

Het bleef een tijdje stil. Robin keek naar de secondewijzer die tikkend versprong.

‘Dan is het al lang etenstijd geweest, toch?’

‘Ja...’ Robin wist niet wat hij moest zeggen om zijn broertje gerust te stellen. ‘Misschien moeten we zelf eten klaarmaken,’ opperde hij.

Op het aanrecht vonden ze een pan, halfvol met kippensoep van de vorige avond. Bram greep een ongewassen lepel en nam een grote hap.

Hij rilde. ‘Bah, koud!’

‘Ja, natuurlijk, oen.’ Robin duwde hem aan de kant en trok een la open, op zoek naar lucifers. ‘En je mag niet zomaar uit de pan eten,’ zei hij met zijn wijsvinger hoog in de lucht gestoken. Als oudste van de twee moest hij streng zijn, bedacht Robin. Opnieuw gaf hij Bram een zetje. ‘Je staat voor het fornuis. Ga de tafel maar dekken.’ Hij wapperde met zijn hand in de richting van de kleine houten eettafel die vlak voor het aanrecht stond.

Bram maakte zich gauw uit de voeten.

‘Niet met vuur spelen,’ zei hun vader wel eens. Maar Robin wist heus wel hoe je een lucifer kon laten branden: met het donkere puntje langs de zijkant van het doosje strijken. Vuur! Dat was een makkie. Hij hield het brandende houtje in zijn rechterhand en frunnikte met zijn linkerhand aan de knoppen van het fornuis.

‘Au!’ Net iets te laat ontdekte hij hoe het gas aanging.

‘Wat is er?’ Meteen stond Bram naast hem.

‘O, niets. Ik stootte mijn teen.’ Robin liet vlug de lucifer in de gootsteen vallen. ‘Is de tafel al gedekt?’

Bram hield twee bekers omhoog. ‘Bijna! Is de soep ook al klaar?’

‘Ja... Zo goed als!’

Bram verdween met de bekers en Robin haalde een nieuwe lucifer uit het doosje. Drie tellen later stond de pan soep op het brandende fornuis. Hij zette zijn handen in zijn zij en bleef staan kijken hoe de soep opwarmde.

Nieuwsgierig kwam Bram naar het fornuis. ‘Kunnen we al eten? De tafel is al lang gedekt.’ Op zijn tenen probeerde hij in de pan te kijken.

‘Ja, het is zo ver,’ besloot Robin, die geen idee had hoe je kon zien wanneer de soep klaar was. Hij draaide het vuur uit en met een grote soeplepel schepte hij twee bekers vol.

‘Lekker, hè?’ zei Robin na een paar slokken lauwe soep. Voor zo’n eerste keer had hij lang niet slecht gekookt, vond hij zelf.

Bram reageerde er niet op. ‘Waar zouden papa en mama eigenlijk zijn?’ vroeg hij in plaats daarvan.

’s Ochtends waren hun ouders vroeg opgestaan om naar hun werk te gaan, net als elke ochtend. Wat voor werk ze precies deden, wist Robin niet goed. Aan het begin van de avond kwamen ze altijd weer thuis.

Dan aten ze met zijn vieren en deden later op de avond een spelletje.

‘Die komen er zo aan.’ Robin knikte bemoedigend. ‘Vast!’

‘Hoe laat is het nu dan?’

‘Kwart voor negen.’

‘Dat is heel laat, toch?’

‘Ja, maar vanavond mogen we opblijven,’ vond Robin.

Onzeker keek Bram van de pasgeschilderde voordeur naar de smalle maar hoge spelletjeskast vlak daarnaast.

‘Kies maar wat leuks uit,’ spoorde Robin zijn broertje aan. Zelf stond hij op voor zijn dagelijkse klusje: de tafel afruimen.

Bram haalde zijn favoriete spelletje tevoorschijn en ze gingen weer op hun eigen stoel aan de eettafel zitten. Avond na avond brachten ze hier door, want voor een bank was geen plaats in hun krappe woonkamer. Alleen hun vader had een zachte leren stoel, maar die was verboden terrein voor Robin en Bram.

‘Ha, gewonnen!’ Triomfantelijk verzette Bram zijn pion. Maar meteen daarna schoten zijn ogen naar de voordeur. ‘Zullen we maar naar bed gaan? Anders krijgen we straf.’

‘Oké, laten we dat maar doen,’ gaf Robin toe.

Nog even bleven ze stil aan tafel zitten.

‘R-Ro-Robin, ben jij bang?’ Als hij héél zenuwachtig of bang was, ging Bram altijd een beetje stotteren. ‘Waar blijven papa en mama toch?’

‘Ik weet het niet... Morgen zijn ze er vast weer.’ Brams eerste vraag negeerde hij, terwijl hij zijn broertje op zijn schouder klopte. Dat had hij hun vader wel eens zien doen, toen Bram naar had gedroomd. Wie weet hielp het nu ook.

Het licht in de slaapkamer was al een tijdje kapot, dus lieten ze de lamp in de woonkamer aan en de deur open. De slaapkamer zag er net zo uit als anders. Links het grote bed van hun ouders. En rechts, ongeveer een meter daarnaast, stonden twee kleinere bedden tegen elkaar aan geschoven. Boven de kleine bedden hing de kapotte lamp. Tussen de grote en kleine bedden in was één kledingkast neergezet. Niet zo’n grote, want veel kleren hadden ze niet. Van de onderste plank pakten ze allebei een schone pyjama.

Ze kropen dicht tegen elkaar aan in bed. Samen zongen ze het slaapliedje dat hun vader normaal voor hen zong met zijn lieve, zware stem.

Zonder een zachte kus van hun moeder en een prikkende kus van hun vaders baard vielen ze in slaap.

's Ochtends waren de bedden van hun ouders nog steeds leeg.

'Misschien zijn ze alweer werken?' zei Bram.

Robin knikte, hoewel hij er niets van geloofde. Het was duidelijk te zien dat er niemand in het grote bed geslapen had. Maar als grote broer, moest hij voorkomen dat ze in paniek raakten.

Ze visten hun kleding van de vorige dag van de vloer. De gordijnen hoefden ze niet open te doen. Er zaten geen ramen in de slaapkamer, dus die hingen er alleen voor de sier.

In de keuken plensden ze wat water in hun gezicht.

'Zo, schoon!' Met zijn mouwen veegde Robin zijn gezicht droog.

Bram volgde zijn voorbeeld: 'Schoon!'

De hele dag bleven ze thuis. Om de beurt stonden ze op de uitkijk. Met hun hand boven hun ogen tuurden ze in de verte. Maar ze ving geen glimp op van hun vader en moeder. Zelfs geen heel klein glimpje.

's Avonds kwamen hun ouders opnieuw niet thuis. Ineens woonden ze nog maar met zijn tweetjes in het kleine huis aan de rand van het bos.

De eerste dag reddden ze zich met de kippensoep die nog over was, wat brood met hier en daar een beetje schimmel, en een brok oude kaas.

Maar daarna konden ze niets eetbaars meer vinden, waar ze ook zochten.

De ochtend nadat ze het laatste hapje kaas verslonden hadden, stond Robin vroeg op. Zonder Bram wakker te maken schoot hij in zijn kleren. Met een rommelende buik liep hij het bos in. Het had die nacht geregend, en alles was vochtig. Terwijl hij diep inademde en de geur van natte aarde en rottende bladeren zijn neus in snoof, besefte hij dat wanneer zijn ouders écht niet terug zouden komen, hij voor zijn kleine broertje moest gaan zorgen.

Hij wandelde en dacht na, totdat zijn gedachten plotseling onderbroken werden. Hij was net de bocht omgegaan. Een paar meter verderop kwam een vrouw uit een zijpad. Ze droeg een glimmend handtasje over haar rechterschouder. Zonder nog verder te mijmeren

over de manier waarop hij voor zichzelf en Bram zou kunnen zorgen, rende hij op de vrouw af, griste het tasje van haar schouder en rende als een haas terug naar waar hij vandaan kwam. De dame riep nog iets, maar dat verstond hij niet.

Robin stormde verder het bos door. Hij rende zelfs harder dan hij normaal deed in de hardloopwedstrijden met zijn vader. Links, rechts, links en weer rechts. Joelend denderde hij hun huisje binnen en vloog

door naar de slaapkamer. De tas liet hij rondjes slingeren boven zijn hoofd.

‘O, sliep je nog?’ Robin stond midden in zijn beweging stil.

Bram zat stijf rechtop in bed. De dunne stof van zijn pyjama bewoog mee met het bonzen van zijn hart. Nog voordat hij antwoord had kunnen geven, zwaaide Robin het tasje weer rond, vlak langs zijn hoofd.

‘Bram!’ Robin trok een plechtig gezicht, want dit was tenslotte niet niks. ‘Vanaf nu... ben ik een rover!’ Dit was de oplossing! Zó kon hij zorgen voor Bram en voor zichzelf. ‘En daarom heet ik van nu af aan geen Robin meer, maar... Rover!’ Zijn broertje keek hem met grote ogen aan.

‘Krijg ik dan ook een andere naam?’ was het eerste wat Bram vroeg.

‘Hm. Goede vraag. Ja, jij krijgt natuurlijk ook een nieuwe naam.’

Robin hield zijn wijsvinger tegen zijn kin en staarde naar het plafond, alsof daar een naam geschreven stond. ‘Jij heet... Even denken, hoor. Hoe noem je de jongere broer van een rover? Broertje! Ja, dat is het! Broertje!’

‘Oké.’ Bram knikte en dook haastig weg voor de tas die opnieuw rondjes begon te zwieren.

Boodschappen

Rover ratelde door over een mevrouw in het bos, en over zijn fantastische buit. Broertje snapte er niets van. Hij vond het maar een lelijk ding, die handtas. En zijn grote broer die ineens een ‘rover’ was... ‘Hm, er zit niet eens een portemonnee in. Geen geld!’ Teleurgesteld hield Rover de tas ondersteboven. Er viel een openstaande brillenkoker op het bed, gevolgd door een leesbril. Verder niets. Aan de voorkant zaten nog twee vakjes. Haastig opende Rover die allebei. Eentje was leeg, in het andere zat een zakdoek. Niets waar ze wat aan hadden.

‘Hé, kijk, een ritsje,’ zei Rover toen hij nogmaals de binnenkant van de tas bestudeerde. ‘Een ring! Een ring! Een ring! Van goud!’ Hij had de rits opengetrokken en behalve nóg een zakdoek – een gebruikte – haalde hij er een gouden ring uit. ‘Broertje, trek gauw je kleren aan. Stop daarna deze ring in je zak en ga dan...’

Voor Rover uitgesproken was, stond Broertje al naast zijn bed om een oude spijkerbroek en een trui met te korte mouwen aan te trekken. ‘Ik heb kleren aan. En nu?’

‘Hier, doe deze in je broekzak.’

Broertje nam de ring aan en liet hem in zijn zak glijden. Hij wist nog steeds niet wat hij moest gaan doen.

‘Nu kun je naar de winkel toe om eten voor ons te kopen. Neem maar brood mee. En vlees voor vanavond. En snoep, natuurlijk. O ja, en

groente en fruit en zo: vitamientjes.’ Rover griezelde bij het woord. ‘Die ring kun je aan de winkelier geven om te betalen.’

Zonder verdere vragen te stellen liep Broertje naar buiten, op naar de winkel. Zijn haar stak in wilde pieken omhoog. Hij had haast en haren kammen vond hij een bijzonder tijdrovend klusje.

Toen Broertje net op pad was, begon het te miezeren. Hij trok de capuchon van zijn trui zo ver mogelijk over zijn hoofd en liep dapper verder over het weggetje net buiten het bos. Een paar kilometer bij hun woning vandaan was een winkeltje. Broertje kwam daar vaak samen met zijn moeder, om boodschappen te halen voor de hele week. Hij mocht dan helpen om de zware tas terug naar huis te tillen.

‘Mijn sterke zoon,’ zei zijn moeder dan, en ze aaide door zijn haar. Met zijn mouw veegde hij de talloze regendruppeltjes van zijn brillen- glazen. Vlug boende hij ook zijn wangen droog.

‘Ik ben groot. Ik ga niet huilen,’ sprak hij zichzelf toe. Maar hij wist heus wel dat zijn gezicht niet alleen nat was van de regen. Hij gebruikte zijn trui om een klodder snot weg te vegen en haalde met veel kabaal zijn neus op.

Nog nooit eerder was hij in zijn eentje zo ver bij huis vandaan geweest. Toen zijn moeder een keer ziek was, had hij aangeboden boodschappen te doen, maar dat had ze niet goed gevonden. Ze zou vast boos worden als ze wist dat hij nu in zijn eentje op stap was gegaan.

De miezerregen hield op en Broertje deed zijn capuchon af. Met zijn handen probeerde hij zijn springerige haar plat te duwen, maar ze veerden meteen terug.

Het belletje boven de deur klingelde vrolijk toen Broertje over de drempel stapte.

‘Goedemorgen, jongeman. Helemaal alleen?’

‘Eh... Ja.’ Gauw dook Broertje weg achter het vak met fruit. Hij kreeg altijd een blokje kaas van de winkelier, terwijl zijn moeder in haar portemonnee op zoek was naar het juiste bedrag. Maar nu, zonder zijn moeder naast zich, viel het Broertje pas op hoe breed en lang de man was die met een geruit schort vol vlekken achter de toonbank stond.

Hoewel het maar een klein winkeltje was, verkochten ze er alles wat Broertje hebben moest. In gedachten herhaalde hij Rovers bood- schappenlijstje: brood, vlees, snoep en iets gezonds.

‘Vol met vitamientjes,’ zei zijn moeder altijd als ze kiwi’s op de weegschaal legde. Broertje deed er tien in een zakje. Daarna gooide hij een krop andijvie in zijn winkelmandje, want Rover was dol op stampot. Hij pakte een half brood en een zak drop, en als laatste

voegde hij een stuk tartaar aan zijn buit toe. Met zijn gevulde mandje liep hij naar de kassa.

‘Zeven vijftig, alsjeblieft.’

Broertje groef in zijn broekzak en liet even later de ring in de uitgestoken hand van de verkoper vallen.

‘Betalen met een ring?’ reageerde die stomverbaasd. De man bekeek de ring van alle kanten.

‘Is het te weinig?’ Broertje werd onzeker van de ‘Hm’- en ‘Zo zo’-geluidjes van de verkoper.

‘Stil eens!’ De verkoper hield even zijn vinger tegen zijn lippen. Met zijn kiezen beet hij op de ring. ‘Zo zo,’ zei hij nog een keer.

Zwijgend wachtte Broertje op zijn bonnetje.

Blijkbaar was de ring voldoende, in ruil voor de boodschappen, want Broertje werd uiteindelijk met een extra groot stuk kaas de winkel uit gestuurd. Hij kreeg zelfs gratis een stevige boodschappentas mee.

Glunderend stapte hij naar buiten. Die grote man was zo gemeen nog niet.

Zweetdruppels kriebelden vlak naast zijn oren. Broertje kreeg het warm van het zeulen met de tas. Halverwege de terugreis zette hij de tas op de grond en stroopte zijn mouwen op. Zingend zette hij zijn tocht voort. Als je zingt, vliegt de tijd! Een wijze les van zijn vader, die het valst zong van iedereen die Broertje ooit had horen zingen.

‘Lukt het, jongen?’

Broertje maakte een sprongetje en verslikte zich haast in de laatste zin van het refrein.

‘Moet ik even helpen tillen?’

‘Graag!’ Dankbaar overhandigde Broertje zijn boodschappentas aan een mollige vrouw die hem met vriendelijke bruine ogen aankeek. En dat terwijl hij altijd de tas tilde voor zijn moeder! Blijkbaar liet ze hem alleen maar de lichte boodschappen sjouwen. ‘Dank u. Ik woon daar.’